

Fout Geld

Ongewenst bezoek

Willem Mulder

Fout Geld-2, ongewenst bezoek
Copyright © 2022 Willem Mulder
Auteur: Willem Mulder
Omslagontwerp: VM Holding
Vormgeving binnenwerk: VM Holding
ISBN: 9789083067841
NUR: 332
Genre: Misdaad-Thriller

Gebaseerd op historische feiten, mensen en plaatsen. Dit is echter een werk van fictie en een gelijkenis met een bedrijf of persoon is puur toeval. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Fragment

De hoofdinspecteur keek in de achteruitkijkspiegel omdat hij een hoog, jankend geluid hoorde. De motor kwam razendsnel dichterbij en liet vlak achter hem het gas los. Het jankende geluid verdween. Hij zag twee zwarte viziers van motorhelmen opdoemen naast de Volkswagen Kever. De persoon achter op de motor wees naar hem.

Oppie kreeg het idee dat de man iets wilde vragen. Hij draaide zijn lichaam iets opzij en pakte de hendel om zijn raam open te draaien.

Zijn auto had nou eenmaal geen technische snuffjes.

Bij deze klassieker moest je alles zelf met de hand doen.

Een typische vrijgezellenauto, had Boogie ooit opgemerkt.

Pas toen hij vooroverboog en weer opzijkkeek zag hij de loop van een pistool dat op hem gericht was.

Zijn instinct nam het over en hij trapte vol op het rempedaal. Toen de wagen wegslipte hoorde hij het schot. De Kever maakte eerst een duikbeweging en draaide toen richting de berm, waar een rij dikke en eeuwenoude bomen op hem wachtte.

Terwijl de stammen op hem afkwamen besepte hij dat dit waarschijnlijk de bedoeling was geweest. Hij raakte hard de sterk oplopende bermrand. Het stuur sloeg uit zijn handen en hij verloor de controle over de auto.

1

Hoofdinspecteur Eugene Opdam schrok wakker door een geluid. Hij draaide zich op zijn rug en keek slaperig de duisternis van zijn slaapkamer in. Daar was het weer, een zwaar piepend geluid. Op de een of andere manier klonk het bekend, maar hij kon het niet thuisbrengen.

Opeens wist hij het, het waren de scharnieren in de deurpost van zijn slaapkamerdeur. Een van de dingen op zijn kluslijst.

Hij staaarde naar de vage omtrek van het kozijn. Ernaast zag hij een smalle en donkere nis. De deur stond open en hij wist zeker dat hij hem gesloten had. Als hij ging slapen deed hij het slaapkamer-raam open en dan moest die deur dicht, anders ging het tochten.

Als iets hem irriteerde was het wel tocht.

Iemand had de deur van zijn slaapkamer geopend!

Zijn hartslag maakte een sprint en zijn bloeddruk vloog omhoog. Hij voelde de aderen in zijn hoofd kloppen en was inmiddels klaarwakker.

Hij had een insluiper in huis!

De inspecteur was niet van plan om af te wachten wat er zou gebeuren, daar was hij geen type voor. Hij rolde soepel naar de kant van het bed.

Zittend op de rand van het matras liet hij zijn voeten boven de vloer hangen en overwoog zijn opties. Hij woonde hier nog niet zo lang, maar wist wel dat alles geluid maakte. De houten vloer het meest, dus hij moest voorzichtig zijn. De fundering was van beton, maar daarbovenop lag een houten constructie van balken en planken, waarop het huis gebouwd was.

Alles stond in verbinding met elkaar, met beweging en geluid tot gevolg.

Heel voorzichtig stond hij op en hij sloop geruisloos naar de muur tegenover het bed. Hij zorgde ervoor dat hij langs de wand liep op de geschuurde en geolieerde houten vloer. Daar liepen de grote

steunbalken waar de planken op rustten. Het was de enige plek waar je kon lopen zonder geluid te maken. Terwijl hij bewoog bleef er een vraag door zijn hoofd spoken.

Welke idioot had het in zijn hoofd gehaald om bij een politiefunctionaris in te breken? Er waren makkelijker en veiliger plekken om dat te doen. Er was hier trouwens niets te halen, hij had niets van waarde staan, zelfs een tv ontbrak.

Iemand kwam voor hem, dat kon bijna niet anders.

Als wethandhaver moest hij altijd bedacht zijn op wraakacties. Hij had al vele criminelen achter de tralies gezet en het was niet uit te sluiten dat ze hem een keer zouden opzoeken.

Hij luisterde ingespannen, maar hoorde niets meer. Toen hij langs het hoge slaapkamerraam kwam keek hij naar het donkere glas.

Aan de achterkant van het huis had hij zelf bewegingslichten gemonteerd, maar die waren niet aangesprongen. Als dat gebeurde kon hij in zijn slaapkamer de krant lezen.

Het smalle en hoge raam zou binnenkort worden vervangen, zodat het een vluchtroute zou worden bij brand. Opdam had nooit stilgestaan bij het feit dat hij het bij een eventuele inbraak zou kunnen gebruiken. Hij hoefde er niet verder over na te denken, want hij kon er toch niet doorheen om de inbreker van achteren te benaderen.

Voorzichtig bewoog hij verder in de richting van de wandplaat tegen de muur waar zijn wapenkluis achter zat. Net toen hij daar aankwam klonk er geritsel in de gang.

Hij verstarde, de insluiper kwam zijn kant op!

Geen krakende vloerdelen, en dat was heel ongewoon. Het was iemand die bekend was met het karakter van het huis en die krakende planken kunstig meed, net zoals hij.

Een persoon die kennis had van zijn huis? De inspecteur dacht aan alle mensen die hij de laatste maanden binnen had gehad tijdens de verbouwing. Opeens schrok hij op van een kletterend metalen geluid, de insluiper had iets laten vallen.

Zo te horen in de keuken.

Hoofdinspecteur Opdam zag in gedachten zijn messenblok op het aanrecht staan en kreeg spontaan kippenvel.

Nondeju, hij had ze net alle zes geslepen.

Daarna hoorde hij achter in de gang geluid bij zijn voordeur. Ge-kras? Iemand doorzocht waarschijnlijk het kastje in de hal.

Het betekende dat er twee insluipers aanwezig waren. De een be-waakte de vluchtweg en de ander was op zoek naar hem.

Het zou een kwestie van tijd zijn voordat de man hier opdook. Hij was niet van plan om te vluchten, dus het maakte niet uit.

‘De dood of de gladiolen,’ mompelde hij zachtjes.

De grijns die op zijn gezicht verscheen leek niet te passen in de situ-atie waarin hij zich bevond. Jarenlange ervaring kwam naar boven. De rust die over hem heen kwam was tekenend voor zijn optreden als hij in gevaar was.

De inspecteur draaide de plaat met poster van de wand en drukte de code in op de muurkluis die erachter zat. Hij haalde zijn dienst-wapen eruit, zette het magazijn erin en laadde hem door. Met de Walther P5 in zijn hand voelde hij zich een stuk beter. Hij wist niet wie hij ging tegenkomen, maar die zou spijt krijgen dat hij onge-vraagd in zijn woning was.

Hij kon nu naar voren, maar degene bij de voordeur zou dan de benen kunnen nemen. Oppie wilde ze beiden oppakken. Die kant moest eerst afgesloten worden.

Hij pakte zijn telefoon van het nachtkastje en stuurde een sms naar Sofie, de inspecteur van zijn team. Hij had geen idee waar ze was, maar ze zou direct reageren als ze daartoe in staat was, dat wist hij wel. Zo niet, dan zou ze de melding doorzetten naar het arrestatie-team. De hoofdinspecteur had er een hekel aan om zijn collega’s op te roepen buiten diensttijd, maar in dit geval kon het niet anders. Hij had namelijk ook geen idee of de inbrekers bewapend waren. Hij ging op veilig, te veel risico nemen was niet nodig.

Nou was Oppie, zo werd hij op het politiebureau genoemd, niet bang uitgevallen en hij was niet van plan te wachten op ondersteu-ning. Dat zat niet in zijn gestel. Hij zou ze vastpinnen en dan hopen dat hij snel steun kreeg.

Hij werd intussen wel geïntrigeerd door de vraag waarom hij een doelwit vormde. Dit was niet zomaar een actie, hij was tenslotte

hoofdinspecteur van politie. Dit soort acties bleven niet zonder consequenties. Er liep geen zaak die deze insluiping rechtvaardigde. Aan de andere kant wist je het met misdadigers maar nooit. Over het algemeen waren het geen betrouwbare of voorspelbare types.

Je kon dus niets uitsluiten, al zou het wel de eerste keer zijn dat iemand hem thuis bezocht. In zijn veertigjarige loopbaan bij de recherche was dat nog nooit eerder gebeurd. Aan de andere kant moest er altijd een eerste keer zijn.

Alles wees erop dat het nu het geval was.

Helder en klaarwakker keek hij op de klok van het nachtkastje: drie uur. Sofie zou snel op de mat staan na zijn bericht op dit tijdstip, tenzij ze...

Hij hoorde een vrij harde plof, gevolgd door rollend geluid en een harde tik. Daarna stilte.

Een diepe rimpel verscheen tussen zijn ogen.

Er klopte iets niet.

De inbrekers maakten geen geluid als ze over een krakende vloer liepen en dan dit. Dit soort lawaai zou iedereen wakker maken en hij verwachtte rennende voetstappen, maar het bleef doodstil.

Niet logisch. Toch amateurs?

Die stonden door gebrek aan routine meestal onder hoogspanning en konden in hun zenuwen rare dingen doen.

Met al zijn zintuigen in opperste paraatheid sloop hij langs de muur naar de slaapkamerdeur en duwde die met de loop heel voorzichtig verder open.

Met het wapen vooruit tuurde Oppie op zijn hurken de smalle gang in. Hij moest de drang om het licht aan te doen onderdrukken. Het voordeel van verrassing wilde hij behouden.

Hij keek gespannen de duistere gang in, maar zag of hoorde niets.

Halverwege de smalle gang zat een gebogen toog in de linkervand, met daaronder de open ingang naar de keuken, waar ook zijn eettafel stond. Daarboven zat een breed raam, dat over het erf naast het huis uitkeek. Het zachtgele licht van de buitenlantaarn scheen door het glas naar binnen en viel op de muur van de gang.

Iets verschoof over het aanrecht en er viel een lange schaduw op de muur.

Er was iemand in de keuken!

Oppie bleef bewust gehurkt in de deuropening van de slaapkamer zitten. Hij had zo prima overzicht over de gang en keuken. Hij kon de voordeur niet zien, want die lag net om de hoek in de hal.

Als de andere insluiper die daar postte naar binnen kwam, zou hij hem direct zien. Hij nam voor nu genoeg met de controle die hij had over de situatie. Degene die op hem af zou komen had een probleem. Hij zou volgens de regels waarschuwen, maar ook direct schieten indien nodig.

Weer klonk er geluid uit de keuken. De schaduw op de muur van de gang bewoog en werd groter. Opdam zette zich schrap, volgde de beweging met de loop van het wapen en verhoogde de druk op de trekker.

Gespannen vroeg hij zich af wie er om de hoek zou komen. Het was vreemd, want de vloer gaf geen krimp. Degene die daar aankwam moest licht van gewicht zijn. Hij richtte zijn wapen op de gebogen opening in de muur. Oppie wist dat er iets zou komen, maar schrok toch.

Hij haalde bijna de trekker over toen het donkere silhouet laag over de grond de bocht uit de keuken nam. Het kwam razendsnel op hem af. Net op tijd ontspande hij zijn vinger en hij liet verschrikt een vloek ontsnappen.

Verbijsterd staarde hij naar de zwarte schaduw voor hem.

In het binnenvallende licht staarden twee glinsterende ogen hem aan. Ze leken licht te geven in het schijnsel van de buitenlamp.

'Nondeju,' zei hij hardop, 'ik had moeten weten dat het een slecht idee was.'

Oppie keek schuldig naar de grote ronde ogen die hem aanstaarden.

'Sorry meid, ik was je totaal vergeten.'

Hij zette zijn wapen op veilig en hoorde op hetzelfde moment het glas in zijn voordeur versplinteren.

De donkere schaduw voor hem verdween in een flits met het gekras van nagels die houvast zochten op de gladde houten vloer. Het was hetzelfde ritselgeluid dat hij eerder had gehoord.

‘Politie,’ werd er geschreeuwd, ‘we komen naar binnen. Handen waar we ze kunnen zien en niet bewegen, want we zullen schieten.’ Het geluid van zware laarzen roffelde door de gang.

Oppie herkende de stem.

‘Vals alarm,’ riep de hoofdinspecteur luid. Zo had hij de hoop dat de rest van zijn interieur gespaard zou blijven.

Sofie had versterking meegenomen, met onder anderen de robuuste commandant van het arrestatieteam, Johan Boogaard. Die werd op het bureau Boogie genoemd, maar in dienst van het arrestatieteam was hij beter bekend als De Tank, omdat er zo veel sneuvelde tijdens zijn diensten.

Vandaag was Oppies voordeur aan de beurt.

Boogie was de vriend van Sofie, dat wil zeggen als het zo uitkwam. Monogaam vonden beiden een raar woord.

Een aantrekkelijk gezicht met rood haar stak om de hoek van de keuken, waar Opdam zat. Inspecteur Sofie Oudewater stopte haar wapen weg toen ze haar chef zag aan de eettafel.

‘Nachtmerrie gehad, inspecteur?’ vroeg ze grijnzend.

Boogie stond chagrijnig naast zijn vriendin. ‘Lekker dan,’ bromde hij. ‘Zijn we voor niets uit bed gehaald?’

‘Ja, daar lijkt het wel op,’ zei de hoofdinspecteur.

‘Had je liever gehad dat Oppie echt overvallen was dan?’ bitste Sofie hem pinnig toe. Ze draaide zich om naar het peloton mannen dat de gang gevuld had.

‘Julie hebben het gehoord, terug naar bed!’

‘Kom je mee?’ hoorde ze ergens op de achtergrond. Ze tuitte haar lippen en een flauwe glimlach speelde eromheen.

‘Wie zei dat?’ riep Boogie kwaad.

Hij kreeg uiteraard geen antwoord en dirigeerde vervolgens met woeste gebaren iedereen het huis van zijn hoofdinspecteur uit.

Sofie zag een paar blikjes vis op het aanrecht staan en er ook een op de vloer liggen. Ze keek voor een verklaring verrast naar haar chef, die somber knikte en naar de huiskamer wees.

‘Riet moest plotseling weg en ze kon jou niet bereiken. Pas op dat ze niet de benen neemt,’ zei hij, ‘dan ben ik pas echt de klos.’ Sofie draaide zich om en kwam even later terug met een poes in haar armen.

‘Het beviel niet zo?’ vroeg ze en ze woelde met haar hand over de spinnende kat, die haar liefdevol kopjes gaf.

‘Ik dacht dat ik haar wel een nachtje kon hebben.’

‘Zoiets als een vergeten one-nightstand?’ vroeg Sofie en ze grijnsde vals. ‘Vandaar dat u nog altijd vrijgezel bent.’ Oppie glimlachte wrang.

‘Pluisje is bang en hongerig. Zal ik haar maar meenemen?’ vroeg ze ongerust.

Oppie knikte opgelucht. ‘Ja, dat lijkt me beter. Hij pakte een plastic zak en schoof de kattenbak met de blikjes voer erin.

Ze had gelijk. Hij was het niet gewend om iemand in huis te hebben. Weleens geprobeerd, maar met zijn werk was het eigenlijk niet mogelijk om een partner te hebben.

Zelfs geen kat.

2

Nadat iedereen was vertrokken, had Oppie nog wel zijn bed opgezocht, maar hij kon niet meer slapen. Dat zijn voordeur alleen afgeplakt was met een paar plastic vuilniszakken hielp ook niet mee om rustig te gaan ronken.

Hij stond vroeg op om het glas op te ruimen. Het arrestatieteam was zo vriendelijk geweest om het net vervangen houtwerk in het kozijn te ontzien, al zou dat niet bewust zijn geweest.

Hij belde dezelfde glaszetter die het er niet zo lang geleden in had gezet.

‘Is er ingebroken?’ vroeg de werkmans bij de koffie die hij aangeboden kreeg.

‘Nee, een vriend zonder sleutel,’ vertelde Oppie naar waarheid.

‘U kiest beste vrienden,’ zei de glaszetter nadat hij de ruit op maat had gesneden en erin gezet.

Grijnzend gaf hij Oppie de rekening, ‘Als ik u was zou ik hem doorgeven als vriendendienst.’

Toen de man weg was ging hij op het net aangelegde terras met koppelsteentjes achter het huis zitten met een verse kop koffie. Hij wachtte op Job, de aannemer die vandaag een nieuwe schoorsteen zou plaatsen, omdat het oude rookkanaal op diverse plekken lek bleek te zijn, na een test.

‘Dat moeten we vervangen, u wilt niet zo de pijp uit,’ had Job opgemerkt. ‘Koolmonoxide is reukloos, maar wel dodelijk.’

Oppie vond sinds zijn kennismaking met de aannemer hem direct sympathiek. De jongeman was charmant en eerlijk en, ook niet onbelangrijk, hij was goed in zijn werk.

Over de rand van zijn kopje keek hij naar de spoorbaan, waar af en toe een trein overheen denderde. Oppie kende het geluid, doordat hij een paar straten verder al jaren langs dezelfde rails had gewoond. Hij hoorde het eigenlijk niet meer.

Hij liet zijn gedachten gaan over het traject van zijn recente verhuizing. Het was de moeite waard geweest, maar niet makkelijk. Hij had het houten huis drie jaar geleden toevallig gezien bij een treinreis en was enthousiast geworden over de ligging ervan. Dicht bij zijn huidige woning, maar hij had het door de begroeiing nooit gezien vanaf de straat. Hij was nieuwgierig door de metershoge struiken heen gedrongen om het huis te kunnen bekijken.

Het was door de jaren heen verwilderd en leek nu op een ontmoetingsplek voor de jeugd. Er lag veel afval, plus verkoolde resten in een kring van stenen. De ramen van het huis zaten dichtgespijkerd met grote platen, die beklad waren met graffiti. De muren waren begroeid met klimop en daar tussendoor had hij gezien dat de groene verf er in vellen bij hing. De rest van het huis leek hem in redelijke conditie. Hij schatte de afmetingen op vijf bij tien meter, plus een lage zolder, en besloot uit te zoeken waarom zo'n woonruimte leeg stond.

Bij zijn onderzoek bleek dat het eigendom was van de Nederlandse Spoorwegen. Het houten huis bleek in 1955 gebouwd te zijn voor bewakers en opslag van het terrein tijdens de uitbreiding van wissel- en rangeerplekken op het centrale spoorknooppunt van het land.

Na de voltooiing van het project was het door de gemeente kort gebruikt als noodopvang voor alleenstaanden. Het stond nu al vele jaren leeg en leek vergeten. De wigvormige punt grond met wilde bosjes waarop het stond was niet geschikt voor bebouwing, omdat het onderdeel was van het spoortalud en te dicht langs de rails lag.

Oppie werd gaandeweg zijn onderzoek enthousiast en nam contact op met de Nederlandse Spoorwegen. Hij werd doorgestuurd naar een makelaar die het vastgoed voor het spoorbedrijf beheerde. In het telefoongesprek met de man had hij de indruk gekregen dat de makelaar niet wist dat het in zijn portefeuille zat en die zou erop terugkomen.

Na een paar dagen kreeg hij een brief met de omschrijving van het perceel en het verzoek om een eventueel bod te plaatsen.

Oppie als professioneel onderzoeker vond het vreemd dat het na jarenlange leegstand na een infoaanvraag opeens op de markt kwam. Dezelfde dag schakelde hij een aannemer in om de constructie van het huis te bekijken.

‘Er moet wel wat aan gebeuren, maar ik zie zeker mogelijkheden,’ had de man gezegd, die zich had voorgesteld als Job Pleister. ‘De fundering heeft wat aandacht nodig, maar het skelet is van kwaliteitshout en in redelijke tot goede conditie.’

Oppie had hem gevraagd wat het perceel waard was. Nadat Job wat telefoontjes met relaties had gepleegd, kreeg hij een richtprijs. Daarna maakte hij een afspraak met de makelaar.

Tijdens het gesprek complementeerde die Oppie met zijn snelle reactie en of hij een bod wilde doen.

‘Ik bied tien procent boven de richtprijs.’

‘Maar u weet nog niet wat dat is,’ reageerde de makelaar verbaasd.

‘Ik heb uit betrouwbare bronnen informatie gekregen.’ Hij had de prijs genoemd die hij in gedachten had.

De makelaar had hem met een diepe frons bekeken.

‘Welke bronnen zijn dat, als ik vragen mag?’

‘Discrete bronnen.’

De makelaar keek hem onderzoekend aan.

‘Ik weet dat het een goed bod is,’ had Oppie opgemerkt. ‘Het perceel hoeft niet openbaar gezet te worden, wat u kosten bespaart. Een snelle afhandeling van een door de jaren heen vergeten perceel is misschien voor alle betrokken partijen een goede deal.’

De makelaar begreep wat Oppie bedoelde.

Die drukte verder.

‘Bovendien krijgt u mijn huidige woning voor verkoop in uw portefeuille, tegen dubbele provisie’.

De makelaar had peinzend door de documentatie van het pand gebladerd. De man had gelijk, het pand was achter in zijn portefeuille beland met de opmerking ‘Moeilijk verkoopbaar’. Er moest heel wat aan gebeuren voordat hij het toonbaar in de markt kon zetten. En het zou ook voor een kleine doelgroep zijn. Het houten huis was te

klein voor een gezin en de prijs was pittig. Deze man bood er tien procent boven en hij hoefde er niets meer aan te doen. Hij nam een besluit en stak zijn hand uit.

‘Laten we het regelen.’

Zo werd Oppie de eigenaar van een bouwklus, zoals Boogie het verwoordde. ‘Maar we gaan wel helpen hoor!’ had hij erbij gezegd. Hetzelfde gold voor zijn hele team, dat op bezoek kwam om het te bekijken en hij kreeg meteen te horen wie er een klus voor hem zou klaren.

Oppie zelf was ook redelijk handig, dus hij had er wel vertrouwen in. De grote werkzaamheden die ze zelf niet konden zou hij uitbesteden aan Job de aannemer.

Nadat alle financiën geregeld waren had hij de aannemer opdracht gegeven om het terrein toegankelijk te maken en sinds jaren werd het huis weer vanaf de openbare weg zichtbaar.

En dat had gevolgen.

Toen de aannemer wilde beginnen stonden ze voor een dichte deur. Het pand bleek gekraakt te zijn, volgens de handgeschreven brief op de voordeur.

Wij beroepen ons met de bezetting van deze ongebruikte woning op huisvrede. Het is een grondwettelijk recht op ongestoorde rust en vrede binnen de woning.

U wordt verzocht dit niet te schenden.

De hoofdinspecteur was woest en belde met het Openbaar Ministerie om te horen wat zijn mogelijkheden waren.

Zijn contact vertelde hem dat hij alle recht had om de krakers uit te zetten. Sinds de Wet Kraken en Leegstand uit 2010 was kraken illegaal en dus strafbaar. Hij moest de krakers een redelijke tijd geven om te vertrekken, daarna mocht hij optreden.

De studentikoos uitzierende jongeman in het vaalwitte shirt had hem minzaam aangekeken toen hij voor de deur van zijn net aangekochte huis stond.

Oppie vermoedde dat de man onder invloed was.

‘Wat mot je?’ had hij gevraagd.

Oppie vertelde dat hij de eigenaar was en dat de man en huisgenoten het huis onmiddellijk moesten ontruimen.

De man in de deuropening pakte een honkbalknuppel naast hem en richtte die op de hoofdinspecteur.

‘Oprotten, anders krijg je hiermee op je flikker,’ had hij te horen gekregen en de deur werd voor zijn gezicht dichtgegooid.

Bedreiging van een politiefunctionaris en huisvredebreuk waren voor Oppie ruim voldoende om Boogie in te schakelen.

De commandant van het arrestatieteam was snel ter plekke met zijn team. De deur werd opengebroken en de honkbalknuppel in beslag genomen.

Oppie had zijn identiteitskaart laten zien en de krakers de mogelijkheid gegeven om zonder aanklacht en vervolging te vertrekken. Twintig minuten later stonden de karige bezittingen van de drie krakers op het erf voor het huis en werden vervolgens in een bakfiets geladen.

De aannemer was direct aan het werk gegaan.

Oppie was daarna ook met zijn collega-rechercheur Tom aan de klusjes begonnen. Ze deden dat in hun vrije tijd en weekenden, waarbij ze tegelijk hun werk bespraken. Soms moesten ze hun gereedschap laten vallen om het politiewerk op te pakken.

Oppie was dankbaar voor elke hulp die hij kon krijgen, want er lag toch behoorlijk wat werk te wachten. Elke ‘handige Harrie’ op het bureau had inmiddels wel een klus gedaan in zijn huis. Nu was het eindelijk klaar. Alleen Job de aannemer moest de schoorsteen nog vervangen, en het slaapkamerraam.

Oppie keek op zijn klokje, hij zou zo wel verschijnen met zijn hulp, want Job had een kraan nodig voor de klus.

Hij nam een slok koffie en was immens tevreden dat hij hier zo vrij kon wonen in zijn eigen vertrouwde Utrechtse volksbuurt.

Het oppervlak grond dat bij het huis hoorde besloeg zo'n vijfhonderd vierkante meter. Oppie had geen idee wat hij ermee aan moest, want hij was geen tuinman. Als hij financieel wat beter zat zou hij de boel laten snoeien. Toen was er een buurtbewoner langsgelopen met de vraag of Oppie als nieuwe eigenaar plannen had met het gebied langs het spoor.

Na diens ontkenning vroeg hij beleefd of hij het mocht inrichten als volkstuintjes voor de buurtbewoners.

Oppie had het een uitstekend idee gevonden. Hij had de man toestemming gegeven om het gebied te beheren, zo kreeg de grond een functionele bestemming en had hij geen kosten voor onderhoud.

Dat sloot voor hem de drukke tijd af. Na de verhuizing had hij zich weer op zijn werk kunnen concentreren. In zijn vrije tijd zat hij altijd in oude zaken te neuzen die niet opgelost en dus ook niet afgesloten waren. Een onopgeloste zaak verjaarde namelijk nooit voor hoofdinspecteur Opdam. Er waren zaken die gewoon nog opgelost moesten worden, basta.

Zijn werk was zijn leven. Hij had geen interesses om iets anders te doen. Hij was als rechercheur geboren, zei zijn assistent Sofie wel eens tegen hem. Oppie was net drieënzestig geworden, maar die leeftijd was hem niet aan te zien. De meeste mensen dachten dat hij ergens achter in de veertig was, hoogstens vijftig.

'Hoi Oppie,' hoorde hij en hij keek op.

Sofie kwam de hoek om lopen en ging naast hem zitten. Ze schoof een zakje verse krentenbollen over het tafeltje. Hij beschouwde zijn assistent als de dochter die hij nooit had gehad.

'Hé meisje, wat kom je doen?'

'Ik kom even kijken hoe het ervoor staat.' Ze bekeek zijn outfit.

'Jezus, wat heb je nu weer aan?'

Oppie had een aangeboren kleurenblindheid en droeg soms de meest afgrijselijke kleurencombinaties.

'Ik heb al migraine,' kreunde ze.

'Ik ga zo klussen, dan maakt het toch niet uit?'

Sofie had een tijdje geleden aangeboden om hem te helpen in zijn onhandige kledingkeuze en ook zijn kledingkast onder handen

genomen. ‘Zelfs het Leger des Heils kan hier niets mee,’ had ze opgemerkt. Ze had een door motten aangevreten hemd met de tekst Rambo in haar handen. ‘Hoelang hangt dat hier?’ Ze had het antwoord niet afgewacht en het shirt met een boog in de vuilnisbak gedeponereerd. Er volgde nog een halve kledingkast. Met wat overbleef had ze setjes gemaakt die qua kleur bij elkaar pasten. Met genummerde labels die ze innaaide kon hij ze uit elkaar houden als ze uit de was kwamen.

‘Zo sta je tenminste niet voor lul als een zuurstok bij een persconferentie of een andere officiële gelegenheid.’ Bij dit soort gesprekken onderling waren ze amicaal naar elkaar toe, maar in gezelschap werd het ‘u’, ‘rechercheur’ en ‘hoofdinspecteur’.

Als Oppie nu iets nodig had gingen ze samen winkelen. Dat gebeurde dan als ze zachtjes vroeg: ‘Zullen we gaan shoppen?’ Dat was het teken dat hij iets nodig had. Sofie nam dat zeer serieus en vond het leuk om hem te adviseren en goed te kleden. Het waren gezellige dagen als ze als vader en dochter gingen winkelen.

Oppie keek op door de aannemer die om de hoek van het huis verscheen.

‘Hoi,’ hakkelde Job, die de mooie vrouw niet had verwacht aan het tafeltje tegenover zijn opdrachtgever.

‘Jij ook hoi,’ zei Sofie zwoel terwijl ze de charmante jongeman nauwkeurig opnam.

‘Goedemorgen Job,’ zei Oppie en hij bekeek de blikwisseling tussen de twee. ‘Dit is inspecteur Sofie Oudewater. Sofie, dit is Job Pleister.’ Oppie leek even niet te bestaan.

Hij boog voorover naar Sofie. ‘Je kwam toch voor mij?’

Ze negeerde zijn sarcastische opmerking. ‘Ik ga verse koffie zetten. Wil je ook een kopje, Job? Ik heb krentenbollen meegenomen.’ De jongeman knikte verlegen.

‘Ik heb de takeldoos bij me, kan ik beginnen?’ vroeg hij aan Oppie. Zijn blik bleef gericht op de vrouw die haar rode haar achterover streek en hem glimlachend aankeek.

‘Absoluut,’ zei Oppie, die opstond.

Sofie keek hen na en liep door de achterdeur de keuken in.

Ze wist haar weg, want ze had op verzoek van Oppie de inrichting van het huis op zich genomen. Ze trok een kastje open van de nieuwe IKEA-keuken en pakte het koffieblik van Douwe Egberts. Terwijl ze het koffieapparaat vulde keek ze door het keukenraam naar buiten.

Een enorme truck stond op het erf naast het huis. Ze zag de chauffeur die de stelpoten van het gevaarte uitdraaide voor stabiliteit.

Job stond ernaast aanwijzingen te geven.

Ze liet haar ogen over zijn fitte lijf glijden.

‘Hm...’ mompelde ze.

3

Oppie keek vol bewondering naar de machinist die de kolossale kraan controleerde met slechts een simpel uitzierend kastje in zijn hand.

De man dirigeerde de takel met precisie in de richting van de oude schoorsteen. De lange, glimmende pijp van het nieuwe afvoerkanaal hing vlak boven het dak en bewoog op centimeters langs de dakpannen zonder ze te raken.

Job de aannemer, die op het dak was geklommen, gooide het zeil naar beneden dat de opening had afgesloten van de afgebroken schoorsteen. Hij pakte het touw dat onder de pijp hing en trok het voorzichtig naar zich toe. Langzaam zakte de pijp door de opening in het dak. Geconcentreerd hield de machinist de aannemer in het oog, die aanwijzingen gaf. Toen de pijp nog een meter boven het dak uitstak balde hij zijn vuist. Job zette de pijp vast met de gemonterde beugels en duwde toen de haak uit de kabel. Hij stak zijn duim op naar de machinist, die de kraan terug liet draaien naar de truck.

Sofie had met Job staan flirten, maar moest weg omdat haar chef opmerkte dat haar dienst op het bureau zo begon.

De aannemer was druk bezig om de opening rond de afvoerpijp te dichten. Zittend op de nok keek hij naar beneden.

‘Klaas, vertel aan de inspecteur wat er is gebeurd op je werk,’ zei hij vanaf het dak tegen de machinist.

‘Witte boorden,’ bromde die hoofdschuddend en hij liep vervolgens verbaal leeg bij Oppie.

Die spitste zijn oren toen Klaas vertelde waarom hij op zijn werk laaiende ruzie had gekregen.

‘Ik krijg elke week van de boekhouder een werkstaat onder mijn neus die ik moet aftekenen. Ik doe dat meestal zonder ernaar te kijken, want mijn loon klopt altijd. Deze keer ging ik naar het kantoor, want ik moest eerder weg en hij was nog niet geweest. Ik zat daar

op hem te wachten en het duurde vrij lang. De werkstaten lagen op zijn bureau en de mijne lag bovenop. Ik besloot hem af te tekenen, want ik had haast. Toen zag ik dat er een bouwplaats op stond waar ik nog nooit ben geweest. Ik besloot dus te wachten om de boekhouder op de fout te wijzen.

Daarna bekeek ik uit nieuwsgierigheid de andere werkstaten die er lagen. Ik weet over het algemeen waar mijn collega's werken, en er klopte geen biet van. Ik bleek niet de enige die fictieve uren op bouwplaatsen had. Nee inspecteur, zowat iedereen in loondienst had ze.

Toen de boekhouder mij in het kantoor zag werd hij woedend. Ik had persoonlijke informatie bekeken, beschuldigde hij mij.

Toen ik hem confronteerde met de fouten in de werkstaten draaide hij helemaal door. Dat waren mijn zaken niet, het was een simpele computerfout die hij zou fixen. Als ik dit met iemand zou delen zou ik onmiddellijk ontslagen worden.'

Klaas keek inspecteur Opdam aan.

'Toen werd ik ook kwaad en ik dreigde met een aangifte als hij dat zou doen.'

'Dat is je goed recht,' merkte Oppie op. 'Maar die fouten met die uren hè, dat kan. Computers doen soms rare dingen.'

'Computers verzinnen geen fictieve uren en werkplaatsen op lijsten,' zei Klaas cynisch. 'Vanaf nu zal ik elk uur controleren.'

'Dat moet je trouwens altijd doen', reageerde Oppie.

'Wat?'

'Documenten controleren voordat je ze tekent.'

'U heeft helemaal gelijk, inspecteur, ik zal voortaan uw raad opvolgen.'

Klaas knikte beleefd en liep naar een kastje om de steunpoten van de kraan in te trekken.

De hoofdinspecteur keek de man peinzend na, die in zijn cabine stapte en wegreed.

'Heb je nog iets nodig?' vroeg hij aan de aannemer op het dak.

'Nee, ga maar naar uw politiewerk, inspecteur.'

‘Ik heb drie dagen vrij genomen en ga de komende dagen balken beitsen en luxaflex ophangen. Als je iets nodig hebt geef je maar een schreeuw.’

‘Oké. Ik doe morgen dat slaapkamerraam, is dat goed?’

‘Als je het maar overdag doet,’ antwoordde Oppie.

Hij pakte zijn telefoon en belde Sofie. Die zat met een glimlach en een kopje thee naar buiten te staren achter haar bureau. Haar gedachten hingen nog op het erf van de chef en de aantrekkelijke aan-
nemer Job die ze had moeten achterlaten.

‘Ben je druk?’

‘Nee, we hoeven alleen die e-bikediefstallen af te ronden, dat is over een uurtje klaar. Heb je me daar nodig?’ vroeg ze hoopvol.

‘Nee, dat hoeft niet, kan je de firma Hoogendoorn uitlichten?’

‘Van die takelwagen bij jou?’

Oppie glimlachte, er ontging haar weinig.

‘Ja, het hele pakket. Ik heb het idee dat er iets gebeurt buiten de wettelijke regels.’

‘Komt voor elkaar chef.’

‘O, voordat ik het vergeet,’ zei Sofie, ‘Sabar vroeg net of u nog gaat trainen deze week.’

‘Nee, ik sla voorlopig over, ik doe een klustraining thuis,’ antwoordde Oppie en hij hing op.

Hij hield zijn lichaam in conditie met dank aan Alwi Sabar, een oud-militair van Indonesische afkomst.

Oppie had een zaak opgelost waarin de man onterecht beschuldigd werd van oplichting. Hij had hem geholpen en de werkelijke dader opgepakt. Als dank voor zijn hulp had de tanige oude man hem aangeboden om zijn gebrekkige houding en daarmee zijn zelfverdediging te verbeteren.

In eerste instantie was Oppie beledigd geweest door de opmerking dat hij een slechte houding had. Na een korte uitleg en een harde eerste les leerde hij dat de man gelijk had.

Sabar was een meester in tai chi. Dat stond te boek als vechtsport, maar volgens zijn trainer was het veel meer dan dat. Niet enkel nuttig voor het verbeteren van lichamelijke conditie en houding, maar

het omvatte ook zeer nuttige technieken die bij zelfverdediging gebruikt konden worden.

‘Als je niet staat waar je tegenstander je verwacht, kan je geen letsel oplopen,’ was het motto van de oud-militair. Als je sneller wordt in bewegen lijkt de aanval van je tegenstander trager en die is dan eenvoudiger te ontwijken. Je bent dan in staat om het over te nemen en dan heb je het overwicht én de regie.

Hij leerde de hoofdinspecteur wat hij wist van de vechttechniek door hem te trainen. ‘Het wordt beter, maar er is nog veel te doen,’ zei hij nog regelmatig tegen Oppie.

De hoofdinspecteur was doorgaans charmant en sympathiek in de omgang, maar had ook een donkere kant in zijn gestel zitten die hij soms moeilijk de baas kon. Zijn zelfbeheersing kon af en toe doorslaan. Niet echt handig voor iemand die een politieafdeling bestuurde, dat zag hij zelf ook wel in.

Door zijn koppigheid moest de trainer hem vaak corrigeren en bijsturen. Maar langzaam werd het beter en na ruim een jaar training merkte Oppie dat hij vooruitgang boekte.

Niet alleen was de vechtraining tai chi handig en effectief bij arrestaties, maar hij bleef ook veel rustiger door de ademtraining en het overzicht dat hij behield. Hij was veel meer in balans.

Na het klussen zou hij het trainen snel weer oppakken. Zijn telefoon ging en op het display zag hij dat het Sofie was.

‘Iets vergeten?’

‘Ja, heb je het nummer van Job voor mij?’

‘Ga je verbouwen?’

‘Ik hoop van niet.’

Oppie gaf grijnzend het nummer door.

4

De daaropvolgende dinsdagochtend parkeerde Oppie zijn oude Volkswagen Kever op de parkeerplaats bij het hoofdbureau en hij zette zijn traditionele baseballpet op zijn kortgeschoren kruin. Hij liep naar boven via de marmeren trappen, omdat hij een hekel had aan liften. Een bewegend en afgesloten hok vond hij vreselijk. Oppie gebruikte ze alleen als hij niet anders kon. Onderweg omhoog bekeek hij zijn nieuwe schoenen op de stenen treden. Hij had ze vorige week gekocht met Sofie, die de afgetrapte voorgangers niet eens had willen meenemen uit de winkel.

‘Een mooie sneaker kan echt verschil maken,’ had ze gezegd.

‘Ik weet ook waarin,’ had hij gereageerd. ‘Voor die prijs koop ik gewoonlijk drie paar.’

‘Dat was ook wel te zien! Als je op sportschoenen wilt blijven lopen, mogen het best mooie en representatieve zijn. In ieder geval niet van die witte klompen, dat kan echt niet in jouw functie.’

Hij had moeten toegeven dat ze er fraai uitzagen en ze zaten voortreffelijk.

De hoofdinspecteur liep de afdeling Zware Criminaliteit en Terrorisme op en zakte achter zijn bureau in de ergonomische stoel. Hij legde zijn pet op het bureau en trok de bak ingekomen stukken naar zich toe. Hij bekeek de meldingen die er lagen. Met enige gêne las hij het rapport van Boogie.

Hij had zich niet ingehouden en meldde expliciet dat de hoofdinspecteur bijna de poes van Riet had neergeschoten bij een fictieve inbraak in zijn woning.

Zo stond het er letterlijk!

Het zag er op papier nog gênanter uit dan het was geweest.

Hij zou het nog vaak moeten horen, dat was zeker.

Zware voetstappen stopten naast zijn bureau. Hij had het verwacht en keek op. Het kolossale lichaam van een vrouw in politie-uniform stond naast hem. Riet was de receptioniste en de regelaar

van het bureau. Ze was het middelpunt van alle zaken en wist alles wat er in en buiten het bureau speelde. Ze was niet in een goedhumeur en keek met een verbeterde uitdrukking op hem neer.

‘Ik ben net terug en heb het rapport gelezen. Waar is Pluis?’ vroeg ze bits.

‘Bij Sofie. Riet, het leest veel erger dan het was en...’ begon hij.

‘Ik ben erg teleurgesteld.’

‘Het was een misverstand.’

Riet draaide zich resoluut om en verdween zonder te reageren.

‘Ik denk dat u voorlopig geen logies meer krijgt,’ kraaide de jonge onderzoeker Auke Postma vanachter zijn bureau.

Oppie vond het prima. Er waren ook voordelen om afgekeurd te worden als poezenoppas.

Boogie zat met een sarcastische glimlach achter zijn bureau. Oppie staarde stuurs naar hem.

‘Mooi gedetailleerd rapport opgesteld, Johan Boogaard,’ zei hij hard. ‘Het ziet er heel professioneel en reteduidelijk uit, dank daarvoor. Ook verdomd snel, dat moet je ook eens doen met de andere zaken.’

‘Ik doe mijn best, chef. Maar zeg nou zelf, bij zo’n mooie nachtelijke operatie hoort een duidelijk verslag,’ klonk het droog.

Oppie schudde mismoedig zijn hoofd, maar een vage glimlach speelde rond zijn lippen.

Hoofdinspecteur Opdam zag in de bak ingekomen stukken een dun mapje liggen. Het bleek een kopie van een proces-verbaal over een bedrijfsongeval in Wittem-Limburg.

Oppie fronste, wat deed dat hier?

‘Auke, wat moet ik hiermee?’

‘Eh, dat onofficiële dossier moest ik van Sofie aanleggen. De vriend van haar aannemer heeft een ongeluk gehad met een hijskraan. U kende hem ook, zei ze, maar ze wilde uw vrije dagen niet verstieren.’

Oppie las verontrust verder.

Bij het onderzoek naar een ongeval met een hijskraan bleken er onduidelijkheden over de oorzaak. De arbodienst had aangifte gedaan,

maar de recherche wilde het afdoen als ongeval. Uit het beknopte rapport van de arbo bleek dat er bij hen ernstige twijfel was over de omstandigheden waaronder de man was omgekomen. De aangifte werd van tafel geveegd door de plaatselijke recherche wegens onvoldoende bewijs.

‘O nee,’ mompelde Oppie, die verstarde toen hij de naam van het bedrijf zag in het proces-verbaal. De naam van het betrokken kraanbedrijf Hoogendoorn zette zijn nekharen overeind.

Bij het ongeval bleek kraanmachinist Klaas de Wit om het leven te zijn gekomen.

‘Verdomme,’ zei hij kreunend en hij sloot even zijn ogen.

Auke keek op maar zei niets. Sofie was ook van slag geweest.

Oppie las verder.

Het lichaam lag weliswaar onder de restanten van het ingestorte metalen raamwerk van de hijskraan, maar de brandplekken en een paar vermiste vingers en tenen leken niet te passen bij het ongeval. Sectie zou het verder moeten uitwijzen.

Oppie was geschokt en alert, toeval bestond niet in zijn werk.

Hij pakte zijn telefoon en belde de officier van justitie in Maas-tricht die in het verbaal genoemd werd. Toevallig kende hij hem, hij had met hem samengewerkt tijdens zijn betrekking hier in Utrecht.

‘Geestman, hoofdinspecteur Opdam hier. Hoe gaat het daar?’

‘Opdam, wat leuk om weer van je te horen. Ik ga prima, fijne mensen hier. Wat kan ik voor je doen?’

‘Ik heb gehoord van dat kraanongeluk en heb wat achtergrondinformatie daarover. De betrokken machinist heeft bij mij afgelopen vrijdag nog aan mijn huis gewerkt.’

‘Jéé, wat erg. Kende je hem goed?’

‘Nee, dat niet, maar ik had een persoonlijk gesprek met hem waarin hij vertelde dat er met zijn werkuren gerommeld werd.’

‘Nou, dan weten we wel waar dat op uitkomt, toch?’

‘Dat kan je wel zeggen ja.’ Hij vertelde de officier wat hij van Klaas gehoord had.

‘Hm ... dat doet denken aan een witwasconstructie. En jij vermoedt dat dit te maken heeft met het ongeval?’

‘Dat weet ik niet zeker, maar mijn intuïtie zegt van wel.’

De officier wist uit ervaring dat als Oppie zoiets beweerde, het waarschijnlijk ook zo was.

‘Dat zou betekenen dat de arbo gelijk heeft, maar ook dat er ruis bij de recherche zit. Ik zal Interne Zaken verwittigen, maar dat zal wel even duren, want er lopen nog andere zaken.’

‘Kan ik wat doen?’ stelde Oppie voor. ‘Ik heb niets liggen en wil er wel in duiken.’

‘Het OM ziet me al aankomen, iemand uit Utrecht halen voor een lokale zaak.’

‘Dit kan je niet weken laten liggen, Geestman. Er zijn genoeg aanwijzingen dat dit niet klopt. Ik ga gewoon even langs en laat je direct weten of het stinkt. Zo niet, dan ben ik ook zo weer weg.’

‘Ik bel je zo terug,’ hoorde hij.

‘Prima,’ zei Oppie en hij bladerde weer door het verbaal. De laatste pagina was door Sofie samengesteld, met achtergrondinformatie over het bedrijf.

Op zich interesseerden hem die witwasconstructies niet, maar de basis van dit soort praktijken was het dekken van niet-bestaande inkomsten. Vaak kwamen ze uit een illegaal circuit en dat interesseerde hem dan weer wel, en zeker als er een verdacht ongeluk bij hoorde.

Na het toevallige gesprek met de chauffeur-machinist leek hem dit een klokkenluidergeval. Dat Klaas nu plotseling was overleden kon bijna geen toeval zijn.

Het was door een simpel gesprek persoonlijk geworden. Niemand had geweten dat de betrokken machinist voor het ongeval met een hoofdinspecteur van politie had gesproken.

Hij wenkte de jonge rechercheur Auke, die net zijn vaste aanstelling had gekregen bij zijn groep na twee jaar opleiding. Samen met Sofie vormde hij een prima team.

‘Zijn jullie klaar met dat onderzoek van die e-bikediefstallen?’

‘Ja chef. We hadden met info uit hun e-mail genoeg waardoor we ze konden oppakken. Een kleine groep jongeren zat erachter. Jeugd-zorg heeft het overgenomen.’

‘Ik neem aan dat je toestemming had om die mail te kraken?’

‘Ik hack alleen op bevel of bij noodzaak, chef.’

‘Dat is geen antwoord.’

‘Het bleek de juiste manier.’

Oppie fronste. ‘Je had politicus moeten worden.’

‘Dan werden er nog steeds e-bikes gestolen, chef.’

Boogie, die het gesprek volgde, grijnsde breed. Dat jong was zo verdomde lenig met zijn woorden.

Hoofdinspecteur Opdam keek met halfgesloten ogen naar de jonge rechercheur en besloot het te laten. Hij wist nu waar hij toestemming voor had gegeven als er iemand naar vroeg.

‘Je moet me beter op de hoogte houden van wat je allemaal uithaalt.’

‘Dat heb ik net gedaan, chef,’ verklaarde Auke met zijn typische hoge stem.

De heldere lach van Boogie klonk vanaf de andere kant van de ruimte en Oppie zuchtte diep.

Zijn telefoon ging en hij nam op. Hij luisterde geconcentreerd en knikte toen.

‘Prima, bedankt Geestman, ik hou je op de hoogte.’

Oppie zwaaide met het mapje in zijn hand en keek naar Auke en Boogie, die hem aanstaarden.

‘Goed, we gaan uitzoeken of het overlijden van de kraanmachinist Klaas de Wit een ongeval of moord is. We verlenen tijdelijk bijstand aan het reurcheteam van Heerlen.’

Hij gaf het mapje aan Auke en wees naar Boogie. ‘Breng die verdomde rapporteur op de hoogte, dan haal ik koffie. Waar is Sofie?’

‘Die komt wat later, chef, ze moest een poes afleveren, geloof ik.’

De twee rechercheurs keken Oppie grijnzend aan.

Die bromde iets onverstaanbaars en liep mopperend in de richting van het koffieapparaat op de gang.

Even later zette Oppie drie dampende koppen op het bureau.

‘Die heeft drie suikerklontjes,’ wees hij. ‘Je moet eens stoppen met die witte sluipmoordenaar,’ zei hij tegen Boogie. ‘Dat spul is heel slecht voor je.’

Boogie nam onverstoord een slok koffie. ‘Chef, als ik alles moet laten liggen wat slecht is heb ik geen leven meer. Als mijn lijf een muur kan hebben zal het ook wel met een suikerklontje overeind blijven.’ Oppie bekeek het massieve lichaam en liet het zo, misschien had hij wel gelijk. Het leek niet belangrijk na de dood van Klaas de Wit.

‘Waar ligt Wittem eigenlijk?’ vroeg Boogie vervolgens.

‘Eeh ... in Limburg,’ antwoordde Auke.

‘Waarom krijgen wij dan die zaak?’ vroeg Boogie met een frons.

‘Connectie met Utrecht en lokale betrokkenheid,’ antwoordde Oppie vaag terwijl hij peinzend naar buiten keek.

‘Wittem, wie kent het niet?’ mompelde hij.

‘Nou, ik had er nog nooit van gehoord, chef,’ zei Auke oprecht.

‘Dat was retorisch, jongen. Waar ligt het precies?’

De jonge rechercheur stond op en liep naar de landkaart aan de wand van de afdeling. Hij schoof met zijn vingers over het papier en vond het.

‘Bij Maastricht rechtsaf, chef, in de buurt van Aken Duitsland. Het ligt vlak naast Simpelveld.’

Oppie nipte van zijn zwarte koffie zonder suiker en vroeg zich peinzend af waarom de naam Simpelveld hem zo bekend voorkwam.

‘Wat weet jij van die plaats?’ vroeg hij Auke.

‘Niet zo veel chef, behalve dat een rechercheur die twee jaar geleden stopte daarnaartoe is verhuisd. Ik was toen net op stage hier.’

‘Ach ja, natuurlijk,’ mompelde Oppie. Stom, hoe kon hij dat nou vergeten zijn? Zijn vriend en hulpklusser was gestopt als rechercheur om daar een camping te beginnen. De aanleiding was een vreselijk persoonlijk drama, waar Oppie na twee jaar nog steeds niet overheen was en niet graag aan terugdacht. Hij had na twee jaar nog steeds geen moed gehad om langs te gaan, het bleek makkelijker om het te verdringen en uit te stellen.

Rechercheur Thomas Groothuizen was campingshouder geworden.

‘Ik moet daar op bezoek, het is de hoogste tijd,’ zei hij meer tegen zichzelf dan tegen zijn rechercheurs.

‘Heeft u hem gesproken?’ vroeg Auke, ‘die gestorven machinist bedoel ik.’

‘Ja, we hebben afgelopen vrijdag samen aan de koffie en krentenbollen gezeten. Maar toen was hij nog niet dood.’

Auke fronste en probeerde het sarcasme van zijn chef te volgen, een eigenschap die hij zelf niet beheerste en ook niet begreep.

‘Daarvoor?’

‘Inderdaad, Sofie had ze meegenomen.’

Oppie legde het proces-verbaal neer en negeerde het verwarde ge-laat van de jonge rechercheur, die de logica probeerde te ontcijfe-ren.

‘Ik ga vandaag op de plek kijken waar het is gebeurd om een beeld te krijgen,’ zei hij. ‘Gaan jullie je verdiepen in de informatie over dat bedrijf. Maak een gedetailleerd overzicht wat ze precies doen, wie er werkt en of ze een strafblad hebben. Laat de geldstro-men over aan Financiële Delicten. Geef Ramon Bleijenberg een kopie en vraag hem met spoed een onderzoek te starten.’

Oppie keek op de grote landkaart van Nederland en bestudeerde de provincie Limburg.

Het kraanbedrijf Hoogendoorn had zijn hoofdkantoor in Utrecht en een dependance in Wittem. Het plaatsje lag ongeveer zes kilometer van de camping van zijn oude vriend.

Het schuldgevoel werd sterker toen hij het nummer intoetste. Er werd direct opgenomen.

‘Met Tom.’

‘Hoe is het met de tenten van Limburg, ouwe makker?’

‘Hi Oppie, ik verhuur vakantiebungalows. Dat zou je weten als je eens een keer op bezoek was gekomen.’

Oppie wist dat hij gelijk had.

‘Het spijt me oprecht, ik kom straks een bakkie bij je doen, is dat goed? Ik moet in de buurt zijn voor onderzoek en dan kan ik van-middag laat bij je zijn. Heb je een tent over voor me?’

‘Ik heb geen tenten maar genoeg plek. Je kan in een net ver-nieuwde bungalow slapen.’

‘Mooi, waar zitten die hutten van jou precies?’

‘Simpelveld.’

‘Past wel bij je,’ zei Oppie met een grijns. ‘Tekst me het adres, ik stap in mijn ijzer en kom naar je toe.’

‘Is goed, tot straks.’

Even later stak Oppie de sleutel in zijn Kever, ging achter het stuur zitten en liet zijn handen er tevreden overheen glijden. Hij was best zuinig op zijn ‘ijzer’, zoals hij de auto noemde.

De wagen was naar een bedrijf in Vught geweest dat gespecialiseerd was in het fabrieksnieuw maken van oudere wagens. Hij was overstag gegaan door de mooie voorbeelden die ze lieten zien.

Bij het afleveren vertelden ze hem dat ze de Kever weer in origineel fabrieksrood zouden spuiten. De kleur maakte Oppie niet uit, hij zag dat toch anders. Als hij maar weer lekker in de glimmende verf zat, dat was voldoende voor hem. Toen ze hem de dag erna belden met de mededeling dat de auto veel ouder was dan hij dacht, was hij behoorlijk van slag geweest.

Het bleek dat het bouwjaar bijna tien jaar eerder lag dan in de papieren stond. De vorige eigenaar was overleden, dus hij moest het ermee doen, er was niets te verhalen.

Het goede nieuws was dat het niet uitmaakte, omdat het chassis van de wagen in goede staat was en na de behandeling die ze zouden uitvoeren nog beter, fabrieksnieuw zelfs. Hij had een klassieker in handen, zeiden ze, en die konden ze prima in originele staat brengen. Er zat natuurlijk wel een prijskaartje aan.

‘Uiteraard,’ had Oppie opgemerkt, maar hij wist ook dat bedrijven niet op complimenten overleefden en winst moesten maken. Het had een behoorlijk gat geslagen in zijn financiële reserves, maar het was het dubbel en dwars waard geweest. Zelfs de motor had er weer als nieuw uitgezien. De leren zittingen van de stoelen kraakten vers en het hemeltje was weer wit te noemen. Hij had nu twee heilige koeien in zijn bezit: zijn ijzer en zijn net verbouwde houten huis.

Het adres kwam door en Oppie zette het in zijn telefoon, die hij in de houder op het dashboard klikte.

‘Dat is niet naast de deur,’ zuchtte hij terwijl hij naar de afstand van 193 kilometer keek die hij moest afleggen.

Na een verkeerde afslag en omleiding zette Oppie de auto drie uur later stil voor een oud uitzierend stenen gebouw met een bord op de gevel. 'Hoogendoorn Groep' stond er in vette letters. Het bord was het enige in de omgeving dat er redelijk onderhouden uitzag.

De omheining van het terrein stond op omvallen en hing op veel plekken gammel over de greppel heen die erachter lag. Het was niet bepaald het beeld van een succesvol bedrijf.

Het geheel had de uitstraling van een sloperij waar al een tijdje geen onderhoud en bedrijfsvoering werden uitgevoerd.

Opdam stapte uit en bekeek het gedateerde pand waar hij voor stond. Het kon wel een potje verf gebruiken. Erachter stonden enkele oude hijskranen. Met het geraamte van de gevallen kraan werd het beeld van de sloperij dat hij had nog sterker.

De hoge omzetcijfers die hij had gezien op de site van de Kamer van Koophandel over de firma Hoogendoorn correspondeerden niet met dit beeld.

De deur van het pand ging open en een agent in uniform kwam op hem aflopen. Oppie liet zijn identificatie zien.

'U komt de plek van het ongeluk bekijken, hoofdinspecteur? U bent te laat, het onderzoeksteam is al klaar, vrees ik.'

'Dat geeft niet, ik wil een globaal beeld krijgen van de situatie. Is de sectie op het lichaam al gebeurd?' vroeg Oppie.

'Ik zal mijn chef van de recherche voor u bellen.'

'Ben je van de recherche?' vroeg Oppie verrast

'Ja, Harrie Vermegen, aangenaam.'

'Waarom doe je straatdienst? Komen jullie personeel tekort?'

'Nee inspecteur, er zijn andere redenen. Ik ben tijdelijk overgeplaatst, vandaar het uniform.'

'Waarom?'

'Ik mag daar niet over praten, sorry.'

Oppie knikte, maar nam zich voor om het later uit te zoeken. In zijn gestel zat een altijd aanwezige en onbedwingbare drang die om antwoorden vroeg als hij iets niet begreep.

'Waar is het lichaam gevonden?'

Vermegen draaide zich om en wees naar het achterliggende terrein.

‘Ik zal u ernaartoe brengen.’ Hij wenkte Oppie om hem te volgen. Ze liepen samen langs stukken metaal en restmaterialen die in de openlucht roest aan het kweken waren. De troep was enorm, niemand had de moeite genomen om iets op te ruimen de laatste jaren. Ze kwamen bij de gevallen hijskraan, die dwars over het terrein lag.

‘Wat deed de machinist hier?’

‘Volgens de werkgever was hij een kraan aan het testen na een revisie.’

Bij de cabine zag Oppie markeringen op de grond in de vorm van een lichaam.

‘Zat hij in de cabine?’

‘Het lichaam werd inderdaad daar gevonden, inspecteur.’

‘Dit soort kranen worden toch vanaf de grond bestuurd?’

‘Dat dacht ik ook. Ik heb ze vaker zien testen hier en dan stond er iemand op afstand met een controller. De arbo heeft niet voor niets aangifte gedaan.’

‘Maar door jullie afgewezen wegens gebrek aan bewijs, vreemd,’ mompelde Oppie. ‘Wat vind jij?’

‘Dat vind ik persoonlijk ook heel vreemd, inspecteur.’

Oppie keek de agent onderzoekend aan.

‘Kan je vragen of ze de foto’s naar mij sturen?’

De politieman knikte en pakte zijn telefoon. Na een verhitte discussie gaf hij de mobiel aan Oppie. ‘Mijn chef is niet blij met uw inmening,’ mompelde hij zacht voordat hij het apparaat in de handen van de hoofdinspecteur drukte.

‘Hallo, met wie spreek ik?’ vroeg Oppie monter.

Een waterval van woorden viel over hem heen en hij hield de telefoon iets van zich af. Hij grijnsde naar de agent voor hem en haalde zijn schouders op.

‘Ik kom helemaal niets overnemen. De officier wil gewoon een objectieve blik van mij, omdat ik veel ervaring heb met dit soort ongevallen,’ loog Oppie. ‘U heeft het erg druk, begrijp ik, omdat u een rechercheur naar de plaats delict heeft gestuurd om het te bewaken. Of zie ik dat verkeerd?’ Hij luisterde weer. ‘Ja inderdaad, het is nog

een ongeval tot het tegendeel bewezen is en wie u daar neerzet is mijn zaak niet.'

Oppie luisterde geduldig naar de bezwaren die geuit werden en besloot toen dat het genoeg was en onderbrak de man aan de andere kant van de lijn.

'Uit uw bezwaren maar aan de officier van justitie, die zal best een reden hebben gehad dat ik hier sta. Maar we kunnen er ook gewoon als twee volwassen mensen uit komen. Stuur voor nu die foto's onmiddellijk naar mijn nummer.'

Hij gaf het door en hoorde een klik. Oppie keek ongeloofig naar de telefoon, het gebeurde niet vaak dat hij zo te woord werd gestaan en dat iemand zomaar ophing.

'Ken je die eh ... vent?' vroeg hij aan de politieman. Hij slikte het woord 'eikel' in.

'Dat was inspecteur Koolman, mijn vroegere collega heeft sinds kort de leiding over het rechteam. Hij is vrij direct, wat soms boers kan overkomen. Hij is afkomstig uit Amsterdam, waar dit misschien de norm is, dat weet ik niet. Wij benaderen in het zuiden mensen anders, zeker onderling. Hij wil zich bewijzen op het bureau.

Oppie drong aan op meer informatie.

'Wat moet ik nog meer weten? Waarom zit hij daar en sta jij hier in straattenuue?'

Vermegen wiebelde onrustig op zijn dienstklossen.

'Er loopt een onderzoek bij Interne Zaken naar mij, zolang wil hij me niet in de buurt van de recherche hebben.'

Oppie knikte, klonk logisch.

'Waar gaat die zaak over?'

Vermegen aarzelde, maar besefte dat Oppie het toch te horen zou krijgen als hij erom vroeg op het bureau.

'Een jaar geleden kreeg ik inspecteur Koolman als partner. Ik heb wat problemen met hem gehad, ik trok zijn betrouwbaarheid in twijfel, verklaarde hij.'

'Was dat ook zo?'

‘Het was overdreven. Ik weet niet hoe ze dingen aanpakken in Amsterdam, maar ik vond hem veel te amicaal omgaan met duistere figuren en hij liet vaak iets lopen wat ik wilde onderzoeken. Ik zag hem een keer een envelop geven aan een bekende crimineel en zei daar iets van toen ik het niet terugzag in het proces-verbaal. Hij hield het uit het rapport omdat hij een tipgever beschermde, was zijn verklaring.’

‘Dat kan en gebeurt wel vaker,’ reageerde Oppie, die ook weleens zoiets had moeten doen.

‘Klopt. Maar dat hij dingen deed als collega waar ik niets van mocht weten, zat me niet lekker. Je moet elkaar onderling vertrouwen in de dienst. De mogelijkheid dat het anders een keer verkeerd gaat is heel groot.’

Oppie was het helemaal met hem eens. Het was het belangrijkste tijdens een dienst dat je op elkaar kon rekenen en dat iemand je rug dekte.

‘Dat alles vertelde ik hem in een persoonlijk gesprek, niet officieel dus. Een paar dagen later moest ik bij de brigadier komen en hoorde dat er een onderzoek zou komen. Koolman had het omgedraaid en verklaarde dat ik dingen buiten het proces-verbaal had gehouden.

Er werden geen bijzonderheden genoemd, maar Koolman wilde niet meer met mij samenwerken, het vertrouwen was weg. Interne Zaken zou een onderzoek starten.

Ik werd echter niet geschorst, zoals normaal gebeurt, maar kreeg een nieuwe collega. Later begreep ik waarom, want ik werd vakkundig te pakken genomen.’

‘O?’

‘Mijn nieuwe collega Driessen bleek een vriend van Koolman. Bij een inval namen we een grote som geld in beslag. Ik boekte die in en gaf de met geld gevulde tas af in het depot. Ik heb al het papierwerk gedaan, want mijn nieuwe collega moest dringend weg.

De volgende dag werd ik weer door de brigadier opgeroepen. In het verslag stond dat we zes ton in beslag hadden genomen, maar er was maar drie ton ingeleverd. Ik was verbijsterd door de simpele

maar doeltreffende manier hoe ze het geflikt hadden. Ik had het geld niet geteld omdat mijn collega dat had gedaan, dan doe je dat niet.

‘Pff...’ zei Oppie. ‘Wat zei die Driessen?’

‘Die had zes ton geteld bij de inname, zei hij tegen de brigadier die hem ermee confronteerde. Ik had geen bewijs voor het tegendeel. Ik heb in feite mezelf beschuldigd.’

‘Drie ton in de zak en een te nieuwsgierige collega opgeruimd,’ zei Oppie met enig respect. ‘Je kan zeggen wat je wilt, maar dat is goed gespeeld.’

‘Ik moet u helaas gelijk geven. Tot het onderzoek is afgerond heb ik een andere functie.’ Hij gebaarde om zich heen. ‘Ik ben terug waar ik ben begonnen, de surveillancedienst.’

Oppie keek hem begripvol aan.

‘Ik heb ook een soortgelijke zaak meegemaakt met een voormalige collega. Ik zal op het bureau gaan praten met de brigadier, misschien helpt dat.’

‘Bedankt inspecteur, maar ik kan niet meer met die twee werken. Als ik bij het korps mag blijven vraag ik in ieder geval overplaatsing aan. Heeft u nog plaats in Utrecht?’

Op de telefoon van Oppie kwamen de foto’s binnen.

‘Ik ben toen ook een jaar ergens anders gaan werken,’ zei hij tegen Vermegen terwijl hij door de foto’s scrolde. ‘Maar voordat ik wat ga toezeggen praat ik eerst met je brigadier.’

‘Uiteraard, als ik fout ben wilt u me niet hebben.’

‘Lijkt me duidelijk,’ zei Oppie en hij liep weg terwijl hij op zijn scherm tuurde.

Vermegen hervatte zijn ronde over het terrein.

In een bosje uit zicht stond een motor geparkeerd. Een grote man in een leren jack keek de politieman na en pakte zijn telefoon.

5

Inspecteur Opdam parkeerde zijn Kever nog geen half uur later bij een kraakhelder wit gebouw met een groot bord 'Receptie' op de gevel. Het bungalowpark van zijn vroegere collega zag er netjes en verzorgd uit. De grasveldjes en bloemperkjes tussen de witte huisjes lagen er goed onderhouden bij.

Het vakantiepark lag prachtig gelegen tegen een licht glooiende heuvel van het dorp Simpelveld. Hij bekeek het gebied, dat imponerend uitzicht bood over de omgeving. De plek was in ieder geval fantastisch, dacht Oppie, en hij stapte uit.

De deur van de receptie draaide open en hij zag het vermoeide gezicht opduiken van zijn oude collega bij de recherche.

'Hé kerel, gaat het goed? Je ziet er vreselijk uitgewoond uit, man!'

'Bedankt voor het compliment,' reageerde Tom. 'Nog steeds recht voor zijn raap, merk ik. Maar het klopt wel, Oppie, ik heb nog nooit zo hard gewerkt, ook niet bij het korps. Laten we bijpraten met een biertje.' Hij wenkte zijn oude maat naar binnen.

'Dat klinkt niet verkeerd,' zei Oppie en hij liep achter zijn oud-collega aan naar de bar die achter de receptie in het gebouw zat. De ruimte was groot, met een lange bar tegen de muur en zelfs een klein podium achter in de zaal. In het midden lag een kleine, glanzende parketvloer, waarop gedanst kon worden.

Zelfs zonder gasten was het een prettige ruimte om te verblijven. Er hingen posters van bekende popartiesten aan de muren, die werden verlicht door grote filmspots aan het plafond. Het geheel ademde een gemoedelijke en gezellige atmosfeer.

'Zo, hier kan je een klein concert geven,' zei Oppie geïmponeerd. 'Prachtig, is dit allemaal nieuw?' vroeg hij terwijl hij de bar rondkeek.

'Gerenoveerd is een beter woord, ik heb veel moeten vervangen, vandaar dat ik zo moe ben. Ik kan geen hamer en zaag meer zien.'

‘Dus na het klussen bij mij ben je hier gewoon doorgegaan! Dat wist ik niet, sorry. Maar het ziet er prima uit hoor, je bent nu twee jaar bezig?’

‘Ongeveer, de eerste maanden waren voor de voorbereiding en de benodigde papieren. De gemeente is hier vrij streng, het moet in de stijl blijven zoals het was. Zelfs voor de kleur van het schilderwerk hebben ze strenge regels. Ik ben begonnen met de bungalows voor in het park en heb zo naar achteren gewerkt. Zo hadden de gasten geen last van de renovatie. Het was zwaar, maar ik ben bijna klaar. Ik heb alleen nog een bungalow plus garage op de rol staan. Die zijn verhuurd, dus ik heb even rust.’

Tom keek zijn oude vriend aan. ‘Wat brengt je naar Simplveld?’

‘Ik ben met een onderzoek bezig. Een kennis is om het leven gekomen en dit lag in de buurt.’

‘Ik dacht heel even dat je voor mij kwam,’ zei Tom.

‘Dat is ook zo, anders was ik al op weg naar huis. Echt, zo vaak heb ik op het punt gestaan om je te bezoeken, maar ik ging al janken als ik erover dacht.’

Tom knikte begrijpend. ‘Ik heb het eindelijk een plaats kunnen geven. Het eerste jaar kon ik er ook niet over praten, nu gaat het wel weer. Ik heb, of nee herstel, ik had een vriendin die me goed begreep.’

‘Had?’

‘Hanna heb ik ontmoet in het dorpscafé, ze komt uit Montenegro en praat redelijk verstaanbaar Nederlands met een fantastisch Limburgs accent. Tijdens onze eerste ontmoeting viel ik als een blok voor haar en ik kon mijn frustraties kwijt.

Twee weken geleden was ze opeens verdwenen. Ik heb haar opgezocht, maar ze wil niet meer met me praten. Nu neemt ze zelfs haar telefoon niet meer op. We waren een half jaar samen.’

‘Verdomme man, het zit je niet mee.’ Oppie dacht aan het verleden van zijn vriend, want zijn plotselinge carrièreverandering had een dramatische oorzaak.

Toms eerste vrouw was namelijk twee jaar geleden plotseling overleden. Het moment stond in zijn ziel gebrand. Zijn collega vond zijn

vrouw bij thuiskomst in een stoel met een boek op haar schoot. Hartstilstand, was de conclusie van de arts. Wat het allemaal nog erger maakte was dat ze net drie maanden zwanger was van hun eerste kindje. De titel van het boek dat op haar schoot lag was: 'Hoe word ik een goede moeder?'

Tom was na de crematie van zijn vrouw en ongeboren kind volkomen de weg kwijtgeraakt en Oppie had hem regelmatig stomdronken moeten ophalen uit de een of andere duistere kroeg. In die periode van rouw had Tom beseft dat zijn leven ook zomaar kon eindigen. In zijn werk had hij het bijna elke dag zien gebeuren. Hij had toen besloten dat hij iets wilde doen zonder moord en doodslag en had ontslag genomen.

Op internet had hij niet helemaal nuchter een verwaarloosd vakantiepark te koop zien staan en spontaan een bod uitgebracht. Tot zijn grote verrassing was het aangenomen en de carrièreswitch een noodzakelijk feit geworden.

Oppie vond het vreselijk, maar begreep de beslissing van zijn collega donders goed. Hij zou zijn maat enorm gaan missen.

Nu, bijna twee jaar later, bekeek hij Tom terwijl die een pilsje tapte achter de bar. Hij vervloekte zichzelf om de passiviteit die hij getoond had na het drama. Hij slikte moeizaam en zocht mentaal naar de juiste toon voor de komende woorden. Zinnen die hij veel eerder had moeten uitspreken.

'Ik moet mijn diepe excuus aanbieden dat ik niet eerder ben gekomen. Ik stelde het steeds maar uit en was gewoon te laf om je onder ogen te komen. Ik was er helemaal kapot van, net als jij.'

Hij voelde een traan over zijn wang glijden. Tom pakte zijn hand en drukte er zachtjes in. 'Ik begrijp het, kerel.'

Oppie depte zijn ogen met een servetje dat op de bar lag. Het getrouwde koppel had bij zijn leven gehoord en hij had het als familie beschouwd. Roselien, de charmante maar helaas overleden vrouw van zijn vriend en collega, was een uitstekende kok geweest. Vrijdagavond bij hen eten was vaste prik. Oppie zorgde voor de wijn van de week, vaak gevolgd door een afzakkertje in de kroeg op de hoek.

Van de ene op de andere dag was dat allemaal weg geweest. Zijn maat én vriendin waren verdwenen en een beginnend gezin was verwoest. Opdam zelf was enorm aangeslagen en dreigde in een depressie te raken.

Rechercheur Sofie, die hij opgeleid had en als zijn dochter beschouwde, had hem er weer bovenop geholpen. Het was een zware tijd geweest.

Oppie had enorme bewondering voor het doorzettingsvermogen en de beslissing die Tom had genomen. Zo radicaal, van rechercheur naar campingbeheerder, met al dat werk dat hij hier verricht had. Het kon raar lopen in het leven.

Hij bekeek de diepe lijnen in het gezicht van zijn vriend. Diens doorgaans stevige lijf was zo mager en pezig als van een hardloper.

'Train je nog naast al het werk?' Oppie wist dat Tom vroeger in Utrecht altijd fanatiek trainde na zijn dienst.

'Nee, ik heb in de avond niet eens de kracht om een pilsje te pakken, ik donder zo in slaap.'

'We hoeven niet bang te zijn dat iemand ons afluistert,' constateerde Oppie en hij bekeek de lege ruimte. 'Is het altijd zo stil?'

'Nu wel, het is niet anders.'

'Heb je wat verhuurd?'

Oppie vroeg dat omdat hij niemand op het park had gezien.

'Nee, op één na staat alles leeg. Die bungalow is verhuurd, maar er is niemand aanwezig.'

'Waarom is dat?'

'Er zijn wat nare dingen voorgevallen op het terrein, die de gasten onrustig maakten. Er loopt ook een verzekeringszaak tegen mij.'

'Waarom?' vroeg Oppie verbaasd. 'Hoezo dat?'

'Een ondernemer uit de buurt claimt dat ik hem een lading importspullen schuldig ben die uit een gehuurde ruimte verdwenen zijn. Ik heb geen idee wat hij bedoelt. De partij zou in de garage van de gehuurde bungalow gelegen hebben.'

Het blijkt te gaan om een lading medische apparaten, maar ik heb ze nooit gezien. De ondernemer wil dat ik een verklaring teken voor

zijn verzekering dat het daar opgeslagen lag, maar daar doe ik niet aan mee. Daar was de man niet blij mee.

Ik maakte me geen zorgen toen, de zaken gingen prima en het park zat vol. Ik had net Hanna leren kennen en zat prima in mijn vel.

Maar vlak daarna gebeurde er elke dag wel iets op het park. Het begon met brandjes in de bijgebouwen waar de verwarming en warmwatervoorzieningen van de bungalows in zitten. Ik kreeg veel klachten door koud of geen water, ingegooide ramen en verstopte toiletten. Het dieptepunt was een handgranaat aan de receptie. Het bleek een namaakexemplaar te zijn, maar dat maakte de reacties van de aanwezige huurders er niet beter op.'

Tom wreef met zijn handen over zijn gezicht.

'Het werd doorverteld, aangedikt en niet lang daarna stond alles leeg. Ik heb camera's hangen, maar daar staat niets op.'

'Verdenk je die ondernemer?'

'Het wijst wel allemaal zijn kant uit. Toen hij hier een paar keer op bezoek was geweest, liet hij weten dat hij het park wilde overnemen. Ik heb dat afgewezen. Uiteindelijk kwam hij met een bod dat twee keer de marktwaarde had en dat ik normaal gesproken niet kon weigeren. Financieel gezien had ik dat moeten accepteren, zeker gezien de situatie nu.'

Tom nam een slok bier en schudde zijn hoofd.

'Maar ik wilde niet weg na al het werk dat ik erin gestoken heb, dus ik wees het weer af. Die ondernemer werd ronduit vijandig en verzekerde me dat ik snel van mening zou veranderen.'

'Nondeju, had me toch gebeld!'

'Achteraf was dat beter geweest ja, maar ik dacht dat ik het wel aankon. Nou, dat is dus niet gelukt. Mijn geld is op en ik zit helemaal opgebrand in een leeg bungalowpark. Als ik de bank aan het eind van de maand niet betaal heb ik helemaal niets meer.'

De tranen stonden in zijn ogen.

In de korte stilte die volgde dronken ze hun biertje en Tom tapte er nog twee.

'Gelukkig heb ik nog krediet bij de brouwerij,' zei Tom met een droeve glimlach en hij streek het schuim van de glazen.

‘Heeft hij gezegd wat de waarde van die lading was?’ vroeg Oppie.

‘Ja, dat heeft hij zeker. Hij heeft een schadepost van anderhalf miljoen die hij terug wil zien. Als de verzekering niet uitkeert wil hij het van mij.’

‘Is die kerel gestoord of zo?’ vroeg Oppie woest terwijl hij veront-rust de kloppende aderen in het gezicht van zijn vriend bekeek.

‘Zijn verzekering is hier geweest, hij krijgt geen stuiver zonder bewijs. Hij wijst naar mij dat ik de partij gezien heb. Maar dat is absoluut niet waar.’

‘Dit klinkt als oplichting. Hoe heet die knakker?’

‘Mutsaerts, daar hangt een foto van hem tijdens een feestje.’ Tom wees naar de wand met foto’s achter de bar.

Oppie bekeek de foto. Een lange, stevige kerel met een vrouw aan zijn nek die lachend in de lens keek.

‘Hij runt een transportbedrijf en heeft veel invloed hier,’ ging Tom verder. ‘De installateur die ik gebruikte bij de verbouwing vertelde me tijdens reparaties vertrouwelijk dat hij echt niet meer kon komen, omdat hij anders al zijn andere werk zou kwijtraken. Andere plaatselijke installateurs reageren niet eens als ik ze bel.

Ik moet dus iemand van buiten de regio halen en dat kost handenvol geld. Er ging veel defect aan apparatuur en huisraad, hoewel het nu al twee weken rustig is.

Mutsaerts stuurde vervolgens een advocaat op me af. Die liet me foto’s zien van de voorraad medische echoscanners die verdwenen zijn. Ik heb geen idee of ze er ooit hebben gelegen, maar in ieder geval heb ik het nooit gezien.

Die advocaat vertelde me dat ik binnenkort een schadeclaim op de mat zou krijgen, omdat de lading op mijn terrein in opslag zou hebben gelegen. Dat zou geen problemen voor mij opleveren, want ik kon dat via mijn eigen inboedelverzekering regelen.

Ik moest alleen wel die verklaring tekenen. Hij wilde wel bemiddelen, zei die arrogante kraai. Ik heb geweigerd uiteraard. De daaropvolgende dag liep er een verdomde taxateur rond die ik van het terrein heb geschopt,’ brieste Tom.

Oppie pakte zijn telefoon die overging, hij excuseerde zich terwijl hij op het display keek. 'Ik moet dit opnemen.'

'Hallo Sofie. Ja, ik heb het gehoord, hoe is het met Job?'

'Drama chef, hij is helemaal van de wereld. Het is ook vreselijk. Ze waren jeugdvrienden, samen opgegroeid en kenden elkaar al vijftientwintig jaar. Klaas had het al vreemd gevonden dat hij moest gaan testen in Wittem, dat deed hij nooit. En dan gebeurt er dit! Ik wil er graag in duiken chef, want dit klopt niet.'

'Zeg maar tegen Job dat we er vol in gaan om de oorzaak te vinden en geef hem mijn condoleance met zijn vriend.'

Na een korte, gepaste pauze vervolgde Oppie: 'Ik blijf nog even in Limburg op de camping van Tom, onze vroegere collega.'

Tom spreidde met een vragende blik zijn handen.

'Eh... het is geen camping, maar een bungalowpark.'

Tom knikte tevreden.

'Kan jij een naam natrekken?' vroeg Oppie. 'Mutsaerts Transport in Simpelveld. Uitdiepen en droogleggen. Veel sterkte daar.'

Oppie verbrak de verbinding.

'We weten snel meer over die importondernemer. Heb je een foto van Hanna?' vroeg hij.

'Natuurlijk, waarom?'

'Ik ben gewoon nieuwsgierig, ik wil weleens zien waar jij als een blok voor viel.'

Hij bestudeerde de foto op de telefoon van Tom, waar de vrouw in een uitdagende pose haar decolleté showde. Het leek op een pin-upplaatje uit de jaren zestig. 'Ja, ik begrijp het helemaal, dat is een prachtige vrouw. Is het een recente foto?' vroeg hij voorzichtig. 'Het ziet er zo retro uit.'

'De foto is genomen tijdens een thema-avond drie maanden terug,' zei Tom en hij gebaarde dat hij naar het toilet moest.

Oppie keek peinzend naar het display en nam een foto via zijn eigen telefoon. Hij hield niet van toevalligheden en dat bleef prikkelen na het verhaal dat Tom net verteld had.

Hij stuurde een tekstbericht naar de officier van justitie. *'Verder onderzoek nodig, het stinkt behoorlijk.'*

Hij kreeg direct antwoord. *'Akkoord, hou contact.'*

Tom kwam terug en ze haalden herinneringen op over hun tijd samen in het korps. Een uur later trilde de telefoon en Oppie nam op. Geconcentreerd luisterde hij naar Sofie, die verslag deed.

'Bedankt, dat is goed om te weten. Nee, ik heb geen hulp nodig, voorlopig niet tenminste. Verder nog iets?'

'Job is weer gaan werken, heeft de schoorsteen gevoegd en gaat morgen het raam doen.'

'Dat is goed nieuws,' reageerde Oppie. 'Geef me Auke even.' Zijn overleg met de jonge rechercheur was kort. 'Rammel die ondernemer digitaal door elkaar, jongen, ik wil alles van hem weten, zelfs de kleuren van zijn onderbroeken.'

'Alsof jij dat zou kunnen zien,' zei Tom spottend, die wist dat zijn ex-collega vrijwel kleurenblind was.

'Daar heb ik jullie voor,' reageerde Oppie en hij negeerde de overdreven schokreactie van Tom. 'Waar zit dat bedrijf?'

'Aan de andere kant van het dorp. Zijn villa staat ernaast, inclusief zwembad en tennisbaan. Hij huurt hier een bungalow voor zakelijke relaties. Wordt nog steeds netjes elke maand overgemaakt.'

'Dat is inclusief die garage?'

Tom knikte bevestigend.

'Wat voor volk overnacht er?'

'Verschillende nationaliteiten, maar vooral Zuid-Amerikanen.'

Oppie keek peinzend naar zijn glas bier.

'Wanneer is die Mutsaerts hier voor het laatst geweest?'

'Gisteren. Hij kwam langs om te vragen of ik het geld al had voor de verdwenen lading. Als ik zijn bod zou accepteren voor het park was alles geregeld. Ik heb op het punt gestaan om hem van zijn motor af te trekken.'

'Dat begrijp ik, maar is geen oplossing.'

'Helaas niet,' bevestigde Tom, 'maar hij heeft geen bewijs dat ik iets van hem gestolen zou hebben, want die foto's zijn fake. Hij probeert me te intimideren met een rechtszaak die hij beter kan volhouden en financieren dan ik.'

‘Dat zullen we nog weleens zien,’ merkte Oppie op. ‘Ik heb inmiddels wat meer informatie. Hij heet Arnold Mutsaerts. Runt een importbedrijf in groente en fruit, zo staat het beschreven bij de KvK. Hij is vaker onder verdenking geweest, maar nooit veroordeeld.’

‘Waarvoor?’

‘Witwassen, chantage en oplichting.’

‘Ah, dus dit is geen toeval. En nu doet hij opeens medische apparatuur in plaats van groente en fruit?’

‘Iedereen mag van branche veranderen,’ zei Oppie grijnzend.

‘Touché!’

‘Wat is dan de link met dat kranenbedrijf?’

‘Ze zitten in dezelfde holding, dochterbedrijf.’

‘Ah, geen toeval dus.’

Oppie knikte en hij wees naar de tap. ‘Doe er nog maar eentje, ik vind die campingpils wel lekker.’

Hoofdschuddend tapte Tom een glas Hertog Jan vol en hij veegde met de spatel het schuim van het glas.

‘Heb je soms iets tegen campings?’

‘Nee hoor,’ antwoordde Oppie. ‘Ik zei alleen dat die pils lekker smaakt.’

‘Het zal wel,’ reageerde Tom.

‘Ik zeg alleen dat het hier lijkt op een camp...’

‘Als je zo doorgaat krijg je niets meer te drinken,’ onderbrak Tom zijn voormalige collega.

Oppie haalde zijn schouders op en nam een slokje pils. Hij nam geen risico, want hij wilde niet droog staan de rest van de avond. In het wijnrek achter de bar zag hij een mooie Merlot staan.

Oppie stond op, rekte zich uit en pakte hem. Hij wankelde, maar kon er net bij.

‘Ik trakteer deze bij het eten in dit mooie bungalowpark,’ zei hij om het goed te maken en hij liet de fles prompt uit zijn handen vallen.

Beteuterd keek hij naar de scherven.

‘Pak jij de huiswijn even?’ vroeg hij aan Tom.

6

‘Hallo schoonheid.’

Sofie keek op en zag een nette, goedgeklede man voor haar bureau staan. Hij was knap, maar op een foute manier. Ze kon het niet precies omschrijven, maar er was iets verkeerd aan hem.

‘Mijn naam is Edward Mont van Geersbergen.’ Hij zei het op een manier zodat alle aanwezigen direct zouden weten wie hij was en in de houding zouden springen.

Sofie staaarde hem nietszeggend aan. ‘Gefeliciteerd daarmee, Montie.’ Auke schoot in de lach en de man keerde zich om naar het bureau van de jonge rechercheur. ‘Vond je dat grappig?’

‘Absoluut,’ zei Auke met zijn typische hoge stem.

De ergernis van de man groeide. Nijdig keek hij weer naar Sofie. ‘Ik kom voor je baas, Oppie,’ beet hij haar toe.

‘U bedoelt hoofdinspecteur Opdam. Die is er deze week niet, kunt u later terugkomen?’

‘Nee, dat kan ik niet. Ik heb opdracht van hogerhand om jullie te laten zien hoe een afdeling van de recherche gerund wordt volgens de nieuw ingestelde structuur. Ik ben net afgestudeerd en zal jullie verbazen.’

‘Dat u bent afgestudeerd?’ vroeg Sofie onschuldig.

Er klonk gegrinnik over de afdeling.

‘Ik weet nu al waar het aan schort, schatje,’ zei Montie. ‘De discipline hier is ver te zoeken.’

Er ontstond een geïrriteerde frons op het gelaat van Sofie.

‘Ik heb geen orders ontvangen, mijnheer Montie van Geersbergen.’ De bijnaam zat al vastgeklonken aan de strak in het pak gestoken man. ‘Ik ben ook uw schatje niet, dus als u zo vriendelijk wilt zijn.’ Ze wees naar de uitgang.

‘Geeft niet meid, dat komt wel.’

De ergernis was nu duidelijk op het gezicht van Sofie te lezen. 'En ik ben uw meid ook niet. U kunt me aanspreken als inspecteur. Zonder orders kan ik niets voor u doen.'

'Ik ben hier op persoonlijke voordracht van de commissaris.'
Sofie zuchtte diep.

'U moest eens weten wat we hier allemaal over de vloer krijgen die van alles en nog wat beweren. Dus als u niets op papier heeft staan wordt het tijd dat u nu weggaat,' siste ze in zijn richting. Auke zat het gesprek een stukje verder geamuseerd te volgen. De bezoeker had duidelijk een probleem met zijn vrijpostigheid.

Maar de arrogante man kreeg de signalen die Sofie afgaf niet door en bleef stoïcijns voor haar bureau staan. Na haar indringend te hebben aangekeken ging hij zelfs op het schrijfblad zitten. Terwijl hij daar zat streelde hij de rechterhand van Sofie. Ze keek naar de vinger die langzaam over de rug van haar hand bewoog.

'Ik hou wel van lange, pittige...'

Verder kwam hij niet, want Sofie trok hem over het bureau heen en draaide zijn vingers om terwijl ze haar arm om zijn nek legde.

Montie schreeuwde het uit van pijn.

Sofie liet los en duwde de man ruw van zich af. Hij werd opgevangen door Boogie, die het gesprek ook had gevolgd en achter hem was komen staan. Zijn armen sloten als een bankschroef om het middel van de man heen, die ineens al zijn lucht verloor.

Hij piepte benauwd met de massa van commandant Boogaard in zijn rug.

Sofie keek langs Montie strak naar haar vriend.

'Waarom heb jij het idee dat ik niet voor mijzelf kan zorgen?' beet ze hem toe.

'Ik dacht...'

'Mijnheer ging te ver. Wil jij zo vriendelijk zijn hem naar buiten te begeleiden voordat ik in de verleiding kom om aangifte te doen?'

'Met genoegen, inspecteur.'

'Stelletje debielen, ik ben gestuurd door de commissaris, dit zullen jullie bezuren.'

Boogie frommelde met zijn grote vingers de wangen van Montie bij elkaar. 'Nu even je klep houden, maat, met je losse handjes, je mag blij zijn dat je er zo van afkomt. Ik zou anders reageren. Kom je vrijwillig mee of moet ik je helpen?'

De man stak zijn handen omhoog als teken van overgave en keek om naar Sofie.

'Ik kom terug en dan laat ik je alle hoeken van de afdeling zien.'

'O jee,' zei Auke.

De klap die Boogie uitdeelde klonk als een natte dweil die hard op een linoleumvloer werd gegooid.

'Je bent hardleers,' zei hij dreigend tegen de verbouwereerde neef van de commissaris, die een hand op zijn rode wang legde. Sofie knikte naar haar vriend.

'Zet mijnheer maar een nachtje op cel voor bedreiging, dan koelt hij wel af.'

'Dat kan je niet maken,' schreeuwde Montie. 'Dat bedoelde ik niet letterlijk, achterlijk wijf! Ik ben de neef van de commissaris!'

'Al was je de koning zelf,' beet Boogie hem toe. 'Je bedreigt ambtenaren in functie. Dat kunnen we niet tolereren, nu lopen of ik ga je echt pijn doen.'

Hij duwde de arrestant hardhandig voor zich uit richting de lift.

Montie bleef protesteren, totdat de deur van de lift sloot en het weer stil werd op de afdeling.

'Nou, dat breekt de dag wel lekker,' zei Auke grijnzend. Maar zijn grijns bestierf achter het beeldscherm toen hij de mail las.

'Kak,' zei hij hard terwijl hij ongerust naar zijn chef keek.

'Wat?' vroeg Sofie.

'Verzoek van de commissaris. Het is inderdaad zijn neef, hij komt een weekje stagelopen bij ons.'

'Dat is wat anders dan de afdeling besturen. Dat neemt niet weg dat de man mij bedreigde en ongevraagd streefde. Ik zal het morgen behandelen, antwoord dat maar.'

'Ik maak een beknopt rapport van wat er net gebeurde,' zei Auke. 'Je weet maar nooit waar het goed voor is.'

den. Daarom was de hiërarchie binnen zo'n club zo belangrijk.

‘U heeft het filmpje ontvangen?’ vroeg Oppie aan de president, die de opname van Boogie naar hem toe had gestuurd.

‘Ja, en ik heb maatregelen genomen. De betreffende kaptein is gedegradeerd en zal de schade vergoeden. Maar waarom deze huiszoeking?’

Oppie keek hem uitdrukingsloos aan. ‘U zult ongetwijfeld weten dat er gisteren een transport verdwenen is?’

‘We hebben veel transporten lopen,’ zei de president, ‘ik heb niet gehoord dat er een verdwenen is.’

‘Natuurlijk niet,’ reageerde Oppie met een glimlach.

Een ruimte verder stond Sofie nonchalant tegen de bar geleund in de oude abdij. Zelfs in haar politieoveral met kogelwerend vest zag ze er aantrekkelijk uit. De leden zaten aan de lange tafels en keken allemaal haar kant op. Het arrestatieteam stond om hen heen langs de muren. Grimmig keek ze rond en ze hoopte dat er iemand aanleiding zou geven om haar gram te halen. Het was alweer een tijdje geleden dat ze lekker los had kunnen gaan. De irritatie die ze had opgelopen bij Montie zat haar nog in de weg.

De clubleden waren niet eens geschrokken toen het arrestatieteam naar binnen stormde. Iedereen had uit voorzorg wel zijn handen omhoog. Het was heel duidelijk dat ze getipt waren. Het arrestatieteam had alles uitgekamd, maar nog geen illegaal stukje vuurwerk of drank gevonden. Het zelfvertrouwen bij de clubleden was groot, dat was van sommige gezichten goed af te lezen.

‘Je kan beter bij ons komen, wijffie, zo’n lekker ding als jij bij de politie is gewoon zonde. Bij ons verdien je in een avond meer dan nu in een heel jaar. Je mag best onder mij werken.’

‘Je weet helemaal niet wat ik verdien, sukkel,’ reageerde Sofie scherp. ‘Trouwens, als ik onder jou moet liggen is een jaarsalaris bij lange na niet voldoende.’

De lach schoot door de ruimte en Auke deed aarzelend mee.

Maar een grove, ongeschoren vent met lang, vet haar stond op en ging dreigend voor Sofie staan.

‘Zal ik jou wat respect bijbrengen, rooie?’ vroeg hij terwijl hij aanstalten maakte om Sofie een klap te geven. Ze reageerde razendsnel en pareerde met links de open hand die op haar afkwam. Met haar rechterhand pakte ze de nek van de man en sloeg zijn hoofd hard tegen de bar. Met een diepe kreun viel hij op de bruine tegelvloer.

De aanwezige clubleden vlogen op.

Het zag ernaar uit dat de situatie uit de hand dreigde te lopen, maar de openklappende deur van het kantoor hield hen tegen. De president stond in de opening en zag de forse biker overeind komen. Bloed droop van zijn woedende gezicht.

‘Wat gebeurt hier?’ schreeuwde de president.

‘We worden bedreigd, president,’ verklaarde Sofie zoetjes. ‘Dat is niet zo netjes bij een visite.’ Ze stond met het arrestatieteam klaar om escalatie te pareren.

‘Verdomme nog aan toe,’ vloekte de president, ‘is er dan niemand die kan nadenken hier?’

Hij keek de bloedende man dreigend aan. ‘Ik heb bezoek en wil niet meer gestoord worden, begrepen?’ Hij keek naar Sofie. ‘Dat geldt ook voor jou, juffie.’

Sofie grijnsde vriendelijk naar hem. ‘Ik zal het proberen.’

Auke gaf het ego van de gewonde man nog een trap na door naar hem te knipogen. Die gromde iets in zijn richting, maar ging zitten. Nog geen uur later stonden ze buiten en ze zagen het arrestatieteam in de overvalwagens stappen.

‘Nou, dat was drie keer niks,’ zei Sofie. ‘Bent u nog wat wijzer geworden?’ vroeg ze aan Oppie.

‘Eigenlijk niet. We kunnen ze aanklagen voor chantage en de schade aan dat restaurant, maar de president heeft al opdracht gegeven de rekening en alle toegebrachte schade te betalen. De dader is inmiddels gestraft en ik weet niet of het zin heeft om dat verder uit te diepen. Kost de staat alleen maar geld en tijd, zonde. Ze zijn duidelijk getipt dat we eraan kwamen. De leiding ligt ergens anders, dat is waar we ons op gaan richten. Er hangt een corrupte sfeer hier in het zuiden.’

‘En die verdwenen lading bij Mutsaerts?’

‘We hebben geen bewijs. Boogie heeft alleen een bestelwagen naar binnen zien rijden en geen lading gezien.’

‘Was uw vermoeden verkeerd dan?’

‘Dat zou kunnen, maar ik denk het niet. De president gaf aan dat ze al jaren prima samenwerken met Mutsaerts. Ze kennen elkaar goed. Waarom zou je je opdrachtgever vermoorden? Ik heb de indruk dat hij niets van de rip afweet, ze beveiligen zijn transporten. Hij beschouwt het denk ik als een blamage dat er een transport is verdwenen onder zijn beheer.’

‘Beveiliging van groente en fruit?’ schamperde Auke.

‘Mutsaerts deed sinds kort ook medische apparatuur, die hij mee liet komen met zijn reguliere transporten, maar het is inderdaad opmerkelijk. Los Bravos moest een partij echoscanners ophalen bij Mutsaerts en naar het vliegveld van Eindhoven brengen. Dat bleek dus niet meer nodig.’

Oppie wreef peinzend over zijn kin.

‘Het is opmerkelijk dat er zo veel heisa om goederen rondgaat die niemand gezien heeft. Het is dezelfde lading waarmee Mutsaerts Tom probeerde te chanteren. Ik vraag me inmiddels af of die lading wel echt bestaat!

Ik heb de neiging de president te geloven als hij zegt dat ze niet betrokken zijn bij de overval. Dat wil trouwens niet zeggen dat ik alles geloof wat hij zegt, maar dat terzijde.

We laten alles even inzakken en gaan een plan maken om dit uit te zoeken.’

‘Zo erg?’

‘Inspecteur Koolman is omgekomen. Hij heeft zijn hoofd en voet verloren,’ stamelde Vermegen.

‘Nondeju!’ zei Oppie geschokt.

‘Zijn restanten zijn zwaar verbrand,’ lichte Boogie toe. ‘Er heeft een ontploffing plaatsgevonden door een gasfles die het lichaam van Koolman uit elkaar heeft gereten, met fataal gevolg.

De andere twee gevonden lichamen zijn ook niet helemaal meer intact en waarschijnlijk door dezelfde ontploffing om het leven gekomen.’

‘Er moet nog iemand aanwezig zijn geweest,’ vulde Vermegen aan, die zich enigszins herstelde.

‘Een vierde persoon? Waaruit concludeer je dat?’ vroeg Oppie.

‘Op een stuk uitgeblazen achterdeur die in de struiken lag achter de bungalow zaten handafdrukken met roet vermengd met bloed. Als ik die afdrukken goed interpreteer heeft daar iemand op gezeten die gewond is geraakt. Het bloed is vers en er moet een goed DNA-profiel uit te halen zijn.’

‘Kan het bloed van Koolman zijn?’ vroeg Oppie.

‘Niet waarschijnlijk,’ reageerde Boogie, ‘of de afdruk moet voor de ontploffing zijn gezet.’

‘Nee, dat kan niet,’ reageerde Vermegen, ‘de afdrukken van de handen waren dusdanig dat ze zittend naast het lichaam werden gezet. De deur lag plat, na de ontploffing dus. De handen van Koolman zijn zwaar verbrand en geven geen afdrukken meer af.’

Hij keek Patricia na, die met een hand voor haar mond richting de toiletten rende.

Vermegen ging verder.

‘Het is dus hoogstwaarschijnlijk dat er nog iemand aanwezig was die het heeft overleefd en gevlucht is. Deze persoon is gewond en verliest veel bloed. Hij kan vuurwapengevaarlijk zijn, omdat er schoten zijn gehoord. We moeten onmiddellijk een zoektocht starten. Ik heb honden nodig, want er ligt een flink stuk bos achter het park.’ Oppie keek hem aan.

‘Nu Koolman er niet meer is, krijg jij met mijn goedkeuring de leiding over het onderzoek,’ zei hij tegen Vermegen.

Hij gaf de USB-stick aan hem. ‘Daar staan de namen op van geschorste clubleden van Los Bravos van de laatste vier jaar. Het is waarschijnlijk dat twee namen die daarop staan corresponderen met de berijders van de verwoeste Harleymotoren die achter het huisje liggen.’

‘Vreselijk,’ mompelde Boogie.

Rechercheur Vermegen knikte, maar wist niet dat de commandant de motoren bedoelde.

Vermegen was nog steeds bleek door de vondst van het afgescheiden en verbrande hoofd van zijn chef, maar bleek ook standvastig. Hij beseftte dat zijn leven een stuk makkelijker zou worden zonder zijn arrogante en corrupte leidinggevende.

‘Ik ga direct beginnen,’ zei hij vastberaden en hij liep naar buiten om ongestoord te kunnen bellen.

Oppie keek naar zijn team toen de rechercheur vertrokken was.

‘We vermoeden dus dat de andere twee slachtoffers clubleden van de Los Bravos zijn. De namen zullen we later invullen.

Het zou zelfs zo kunnen zijn dat de gewonde persoon een van de andere motorclubleden is en dat hij vergezeld wordt door zijn maat. We zullen het jachtteam versterken dat Vermegen gaat opstellen. Als we ze vinden wordt het misschien duidelijk wat er precies gebeurd is.

Patricia, de receptioniste, kwam weer naar binnen. Ze schoof met een afgewend gezicht een schaal broodjes op de bar.

‘Ik heb wat broodjes voor jullie gesmeerd,’ zei ze schor, waarop ze een dankbare glimlach van Boogie kreeg. Ze bracht de brandweermannen ook twee dienbladen, die ze dankbaar in ontvangst namen.

De jonge vrouw weigerde beleefd toen Tom haar de schaal voorhield toen ze terugkeerde. ‘Nee, dank u, ik ben vandaag spontaan met een dieet begonnen.’

Boogie kon zich daar niets bij voorstellen en hapte gulzig in een broodje.